

BESLISSING
regionale Klachtencommissie Wet verplichte ggz Friesland

Klaagschriftnummer: KC 2021-05

Inzake

Klaagster, verblijvende met een zorgmachtiging in de HIC-kliniek van GGZ Friesland, bijgestaan door de pvp tegen

Verweerder, psychiater werkzaam voor de HIC-kliniek van GGZ Friesland en de Raad van Bestuur van GGZ Friesland in verband met het door klaagster ingediende verzoek tot schadevergoeding (hierna: verweerders)

A. De klacht

- 1a. Klaagster geeft aan dat zij in de periode van 15 tot en met 25 februari 2021 verplichte zorg heeft gekregen, zonder dat er sprake was van een juridische grondslag. De verplichte zorg in deze periode heeft onder meer bestaan uit opname en beperking van bewegingsvrijheid. Klaagster geeft aan dat mogelijk ook cameratoezicht, separatie/afzondering en verplichte medicatie in deze periode aan de orde zijn geweest. Als dat zo is, dient zij ook daarover een klacht in.
- 1b. Verder verzoekt klaagster om schadevergoeding in verband met de door haar benoemde situatie.

Deze klacht valt onder de werking van de klachtregeling zoals opgenomen in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvvgz).

B. De gevolgde procedure

1. Bij klaagschrift van 1 maart 2021 heeft klaagster een klacht ingediend bij de klachtencommissie. Op 10 maart 2021 heeft de pvp de klacht nader toegelicht en is ook een onderbouwing gegeven bij het verzoek om schadevergoeding.
2. Verweerders hebben twee verweerschriften ingediend, gedateerd op 19 maart 2021 en op 22 maart 2021. Het eerste verweerschrift heeft betrekking op de procedurele gang van zaken; het tweede verweerschrift heeft betrekking op het verzoek tot schadevergoeding.
3. Klaagster heeft de commissie toestemming gegeven om haar dossier in te zien.
4. De commissie heeft de klacht behandeld ter zitting op 23 maart 2021. In verband met de Coronamaatregelen was dit een zitting via een digitale verbinding. Klaagster was in persoon aanwezig, bijgestaan door de pvp. Verweerder was in persoon aanwezig terwijl de Raad van Bestuur zich heeft doen vertegenwoordigen door de bestuurssecretaris. Daarnaast was tijdens de hoorzitting de geneesheer-directeur aanwezig.
5. Ter zitting hebben partijen hun standpunten nader toegelicht. Van de behandeling ter zitting is een verslag gemaakt. Dit verslag wordt meegezonden met deze beslissing.

C. De standpunten van partijen

Verplichte zorg

1. Klaagster stelt dat in de periode van 15 tot en met 25 februari 2021 sprake is geweest van verplichte zorg zonder juridische grondslag. Zij stelt dat verplichte zorg aan een "vrijwillige" cliënt uit den boze en onrechtmatig is. Klaagster erkent dat de oorspronkelijke fout bij het OM ligt en derhalve buiten de invloedssfeer van GGZ Friesland. Klaagster stelt dat het echter op de weg van GGZ Friesland ligt om bij het aflopen van een voortgezette crisismaatregel te checken of de aanvraag zorgmachtiging bij de rechter ligt. In haar visie valt het gegeven dat behandeld is zonder juridische grondslag binnen de risicosfeer van GGZ Friesland.

2. Namens de Raad van Bestuur wordt naar voren gebracht dat geen sprake is van een klachtgrond als bedoeld in artikel 10:3 Wvvgz. Op grond van deze bepaling kan een schriftelijke en gemotiveerde klacht worden ingediend bij de klachtencommissie over de nakoming van de verplichting of beslissing op grond van een artikel, zoals limitatief opgesomd in dit artikel. Gesteld wordt dat de klachtomschrijving zich niet op één van deze limitatief opgesomde artikelen heeft gericht, waardoor de Raad van Bestuur zich op het standpunt stelt dat de klacht niet door de klachtencommissie dient te worden behandeld.
3. Als inhoudelijk verweer stelt verweerder dat er inderdaad een fout is gemaakt door het OM: het OM heeft namelijk niet tijdig een verzoekschrift ingediend. Verweerder erkent dat er zonder juridische grondslag verplichte zorg is toegepast maar stelt dat aan verweerder ter zake van die situatie geen verwijt kan worden gemaakt.

Schadevergoeding

4. Klaagster stelt dat haar onrecht is aangedaan en dat zij van mening is dat zij daarvoor door de zorgaanbieder (GGZ Friesland) in financiële zin behoort te worden gecompenseerd. Nu feitelijk niet ter discussie staat dat er sprake is van een normschending, stelt klagster dat ervan uit dient te worden gegaan dat voldoende aannemelijk is dat er sprake is van schade. Waar het gaat om de hoogte van de schade verwijst klagster naar een nader aangeduide UvA-studie uit 2019.
5. Meer specifiek vordert klagster een schadevergoeding ter hoogte van € 800,-- per vorm van verplichte zorg (met een maximum van € 1.500,--).
6. Verweerder stelt dat het ontbreken van een grondslag voor verplichte zorg niet aan GGZ Friesland kan worden toegerekend, om welke reden zij aan klagster in financiële zin geen compensatie hoeft te bieden. Verweerder verwijst naar artikel 10:12 van de Wvvgz en stelt dat een verzoek tot schadevergoeding in een situatie als deze aan de rechter moet worden gedaan. In dit verband geeft verweerder tevens aan dat klagster zich niet beroept op één van de in artikel 10:3 Wvvgz genoemde gronden. Dat betekent dat de klachtencommissie klagster niet-ontvankelijk dient te verklaren.

D. Overwegingen van de commissie

1. Tussen partijen staat niet ter discussie dat aan klagster verplichte zorg is verleend in de periode van 15 tot 25 februari 2021, zonder dat er sprake was van een juridische grondslag. De Rechtbank Noord-Nederland heeft op 25 januari 2021 een machtiging tot voortzetting van een eerder verleende crisismaatregel verleend die geldig was tot en met 15 februari 2021. Voor afloop van deze geldigheidsduur heeft de rechtbank geen verzoekschrift tot verlening van een zorgmachtiging ontvangen van de Officier van Justitie, zodat de crisismaatregel op grond van artikel 7:10 Wvvgz op 16 februari 2021 is vervallen. (Pas) op 26 februari 2021 heeft de Officier van Justitie een verzoek tot het verlenen van een machtiging tot voortzetting van de crisismaatregel ingediend bij de rechtbank. De conclusie is derhalve dat inderdaad in de periode van 15 tot en met 25 februari 2021 verplichte zorg is verleend zonder juridische grondslag.
2. De commissie heeft zich als eerste afgevraagd hoe de klacht van klagster geduid moet worden. Gezien de inhoud van het klaagschrift en de toelichtingen daarop en hetgeen is besproken tijdens de hoorzitting, is de commissie tot de conclusie gekomen dat het kernprobleem voor klagster is geweest dat aan haar beperkingen zijn opgelegd zonder juridische grondslag. Zij heeft niet zozeer specifieke problemen met betrekking tot de opgelegde beperkingen, maar veeleer met het gegeven dat de wettelijke regels in deze niet correct zijn toegepast. Desgevraagd heeft klagster aangegeven bewust de keuze te hebben gemaakt niet te klagen over de beperkingen die aan haar zijn opgelegd in de periode vóór 15 februari 2021 en evenmin over de beperkingen die haar zijn opgelegd over de periode na 25 februari 2021. Het gaat met andere woorden dus niet om de beperkingen als zodanig, maar om het ontbreken van de juridische grondslag in de genoemde periode. Dit blijkt ook uit het feit dat klagster niet precies heeft kunnen aangeven welke beperkingen in haar situatie in de bewuste periode in totaal zijn

- opgelegd. Bovendien heeft klaagster ook geen enkel inhoudelijk bezwaar naar voren gebracht tegen de beperkingen waarvan vast staat dat zij in de bewuste periode zijn opgelegd.
3. Op grond van deze vaststelling heeft de commissie in deze uitzonderlijke situatie geconcludeerd dat door klaagster geen klacht is ingediend als bedoeld in artikel 10:3 Wvvgz. De door haar ingediende klacht kan eenvoudigweg niet worden ondergebracht bij één van de klachtgronden in deze limitatieve opsomming. Desgevraagd heeft de pvp tijdens de hoorzitting aangegeven dat in een uitspraak van de Hoge Raad van 18 december 2020 met zaaknummer 20/03019 zou kunnen worden gelezen dat geen sprake is van een limitatieve opsomming. De commissie deelt deze opvatting niet. Verkort weergegeven heeft de Hoge Raad in deze uitspraak bepaald dat wel degelijk geklaagd kan worden over de algemene uitgangspunten van de Wvvgz. De uitspraak geeft echter niet aan dat sprake is van een uitbreiding van de klachtgronden zoals opgenomen in artikel 10:3 Wvvgz, maar houdt in feite in dat in het kader van een dergelijke klacht tevens een oordeel kan worden gegeven over de algemene uitgangspunten van de Wvvgz.
 4. In artikel 10:11 van de Wvvgz is bepaald dat de verzoeker bij de klachtencommissie om een schadevergoeding kan vragen, indien sprake is van een verzoek als bedoeld in artikel 10:3 Wvvgz. Nu geen sprake is van een verzoek als bedoeld in artikel 10:3 Wvvgz, kan de commissie het verzoek om schadevergoeding niet behandelen. De commissie zal het verzoek dan ook niet-ontvankelijk verklaren.
 5. Mede ter voorlichting van klaagster merkt de commissie ten overvloede het volgende op. In artikel 10:12 van de Wvvgz is een regeling opgenomen voor de situatie waarin de wet niet in acht is genomen door onder meer geneesheer-directeur, zorgverantwoordelijke of de Officier van Justitie. In zodanig geval kan de betrokkene de rechter verzoeken om schadevergoeding. Het komt de commissie voor dat het klaagster vrijstaat een verzoek als bedoeld in dit artikel in te dienen, zij het dat een dergelijk verzoek dient te worden ingediend bij de bevoegde rechter en niet bij de klachtencommissie.

Beslissing¹

De commissie stelt vast dat geen sprake is van een klacht als bedoeld in artikel 10:3 Wvvgz en verklaart daarom klaagster niet-ontvankelijk in haar verzoek om schadevergoeding.

Gegeven op 7 april 2021 te Heerenveen door de heer mr. J.J. Achterveld als voorzitter, de heer drs. H.P. Wisman en de heer T.F. Hofstra als leden, bijgestaan door mevrouw T.E. Miedema-de Haan als ambtelijk secretaris die deze beslissing heeft verzonden op 7 april 2021.

mr. J.J. Achterveld,
voorzitter.

¹ Op grond van artikel 10:7 Wvvgz kan klager/klaagster binnen zes weken in beroep gaan tegen de beslissing van de klachtencommissie door indiening van een verzoekschrift bij de rechtbank.